

Namibië 2025

STICHTING ZIENDEROGEN



30 mei 2025 was het zover, wij gaan voor Stichting Zienderogen op pad naar Namibië. Na een goede voorbereiding voelde het toch nog wel wat onwerkelijk toen we op Schiphol samenkwamen – Johan (optometrist), Marion (opticien), Pieter-Gerrit (opticien) en ik, Jorien (optometrist en orthoptist). Twee weken naar Namibië, op uitnodiging van Kenneth en Gerlinda Shipipa van Lighthouse Ministry, om kinderen en volwassenen te screenen op oogproblemen en hen, waar mogelijk, een passende bril te geven. Een reis met een duidelijk doel: hoop en perspectief brengen, in een land waar goede oogzorg lang niet voor iedereen vanzelfsprekend is.



Na een vlucht van ruim tien uur kwamen we aan in Windhoek. Meteen merkten we dat hier dingen anders gaan dan thuis: digitale formulieren moesten alsnog met de hand worden ingevuld, koffers met voornamelijk de brillen werden geopend en onderzocht, en er gingen uren voorbij voordat we eindelijk door de douane mochten. Gelukkig stond Kenneth ons op te wachten en bracht ons naar Rehoboth, waar we zouden verblijven. Ons logeeradres, “Solly’s”, was een fijn huis, al herinnerde de muur met prikkeldraad ons eraan dat veiligheid hier niet vanzelfsprekend is.

Eerste indrukken



De eerste dagen stonden in het teken van acclimatiseren. Even wennen aan het rijden over hobbelige zandwegen en het links rijden, genieten van de natuur en een bezoek aan de lokale kerk. Het was bijzonder om daar deel uit te maken van een gemeenschap die, ondanks armoede en zorgen, met zoveel overgave zingt en bidt. Een safaririt in GocheGanas leverde prachtige ontmoetingen op met zebra's, springbokken en zelfs neushoorns. Maar tegelijk wisten we: dit was slechts de stilte voor de storm. Het echte werk zou snel beginnen.

Aan de slag bij Lighthouse

Maandagochtend was het zover. We werden hartelijk ontvangen door het team van Lighthouse, waar de dag altijd begint met zang, gebed en een bemoediging uit de Bijbel. Daarna gingen we aan de slag. Buiten werd een wachttent opgezet, binnen richtten we onze meetruimtes in. Al snel stonden er tientallen mensen te wachten – soms al vanaf vijf uur 's ochtends – om gezien te worden.

De verhalen lieten ons niet onberoerd. Kinderen die voor het eerst in hun leven een bril kregen en de wereld plots scherp konden zien. Ouderen die tot tranen toe geroerd waren omdat ze eindelijk weer een boek konden lezen. Maar ook de keerzijde: veel gevallen van staar en glaucoom die wij niet konden helpen.





Toch waren er talloze lichtpuntjes. Zoals het jongetje dat dolblij was met een zonnebril, omdat dit zijn ogen beschermde tegen stof en fel zonlicht. Of de vrouw die met -11 dioptrie voor het eerst een bril kreeg en weer in de verte kon kijken. In totaal hielpen we in de eerste week al meer dan 800 mensen, waarvan er ruim 130 een bril kregen en honderden anderen een leesbril.

Ontmoetingen die bijblijven

Om voor ons meer inzicht te krijgen over de manier waarop de mensen daar leven, mochten we met Gerlinda mee de wijk even in. We bezochten de wijk Block E, waar mensen in eenvoudige hutjes van blik wonen, vaak zonder stromend water of elektriciteit. Het was hartverscheurend om te zien hoe gezinnen met vijf kinderen in een ruimte van drie bij drie meter leefden. Toch was het goed om te ervaren hoe Lighthouse juist dáár het verschil probeert te maken: door kinderen op te vangen in clubs,, en hen een veilige plek vol aandacht en liefde te bieden.



De jongeren van het Skill Centre hielpen ons dagelijks bij vertalen, logistiek en organisatie. Voor hen was dit een leerschool in verantwoordelijkheid, en voor ons een kans om samen te werken en te leren van hun enthousiasme. Wij werden ook steeds makkelijker om onszelf duidelijk te maken waarbij het Afrikaans toch wel wat wegheeft van slecht Nederlands. De taal waarbij er gesproken wordt met behulp van 'clicks', heb ik me toch maar niet aan gewaagd.

Een adempauze in de Kalahari

Na een intensieve week reisden we naar de Kalahari woestijn voor een korte adempauze. We wandelden met de San (bushmannen), die vertelden over hun manier van overleven in de natuur: water opslaan in struisvogeleieren, pijlen met verdoofd gif gebruiken, en respectvol omgaan met dieren. Tussen neushoorns, stokstaartjes en giraffen vonden we even rust en konden we even bijtanken – en ontdekten we hoe koud het in de Namibische winter kan zijn, met nachten van -4 graden.

Terug naar het werk



De tweede week stond opnieuw in het teken van lange rijen mensen voor de poort van Lighthouse. Soms zaten ze uren in de kou te wachten, gewikkeld in dekens. Het respect en geduld dat we zagen, maakte diepe indruk. Iedereen van het team had ondertussen zijn eigen plekje waar ze blij mee waren en het liep als een trein.

Het was zwaar om elke dag zoveel mensen te zien, van wie een deel niet geholpen kon worden. Tegelijk gaf het veel voldoening om honderden brillen te mogen uitdelen en mensen letterlijk weer zicht te geven. Helaas werd ik de laatste twee dagen van de missie ziek en hebben mijn teamgenoten het zonder mij af moeten maken.

In totaal hebben we zo'n 1.600 tot 1.700 mensen gezien, honderden brillen verstrekt welke nu in Nederland gemaakt worden en veel mensen toch kunnen helpen. , en vooral veel liefde, hoop en aandacht mogen geven. Het was intensief maar bovenal een onvergetelijke ervaring. Verhalen en mensen die wij niet snel zullen vergeten. Namibië heeft een stukje van mijn hart veroverd.

Namens Team Namibië,

Jorien Schouten

